

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Adoratione Eucharistiæ

Boileau, Jacques

Viennæ, 1743

Cap. XVI. Argumentum ex Concilio Nicæno II. assumptum, celebrato anno DCCLXXXVII. B. Alcuino, & ex Concilio Cabilonensi, anno DCCCXCIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49201](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49201)

eorum perceptione sanctitatem consequimur. Supervacaneum esset respondere, spectatam intelligi eo loci adorationem tantummodo relativam : quippe cum ea ætate S. Joannes Damascenus adorationem relativam imaginum ex adoratione absoluta Verbi divini concludat, eamque nervose defendat Orat. III. de Imaginibus pag. 763. lit. A. Si non adoras imaginem, ne Filium quidem adora, qui est imago viva Dei invisibilis.

CAPUT XVI.

Argumentum ex Concilio Nicæno.

II. assumptum, celebrato anno

DCCLXXXVII. B. Alcuino, &

ex Concilio Cabilonensi, anno

DCCCXCIV.

I. EX Concilii Nicæni actione VI.

intelligimus, Iconomachos in eo condemnatos sub Imperio Constantini & matris Irenes, de adoratione Eucharistiæ non dubitasse : idque potissime ex verbis Episcoporum pseudo-

G

syno-

synodi Constantinopolitanæ, tribus
 & triginta annis antea celebratæ sub
 Constantino Copronymo, quæ Gre-
 gorius Episcopus legit. Εὐφρανθήτωσαν,
 ἢ ἀγαλλιάσθωσαν, & παρρησιαζέσθωσαν οἱ τῷ
 ἀληθῆ τῷ Χριστῷ εὐκρινεστάτη ψυχῇ ποιοῦντες ἢ
 ποιοῦντες, ἢ σεβόμενοι, ἢ εἰς σωτηρίαν ψυχῆς ἢ
 σώματος προσφερόμενοι. *Latentur & exul-*
lent, & fiducialiter agant hi, qui veram Chri-
sti imaginem sincerissima anima faciunt, &
desiderant, & ADORANT, & in salutem ani-
mae & corporis offerunt. Ex relatione
 continenti, cum Epiphanius Diaco-
 nus ejusmodi verborum refutationem
 legit, perspectum habemus, in hoc
 adorationis Eucharistiæ capite cum
 Iconomachis convenisse universam
 Ecclesiam; quippe cum non dubitet
 eam suo complexu continere revera
 corpus Christi, nec vocari simplicem
 imaginem toleranter ferat, quam ty-
 pum Veteres quidam solummodo an-
 te panis & vini consecrationem appel-
 larunt. ὅτι ἕδαμοῦ ἔτε ὁ κύριος, ἔτε οἱ ἀπόστο-
 λοι, ἢ πατέρες εἰκόνα εἶπον τῷ Δεῖ τῷ ἱερέως
 προσφερομένῳ αἰμαίνοντος Ἰουσίαν, ἀλλὰ αὐτὸ
 σῶμα ἢ αὐτὸ αἷμα. *Quod nusquam Dominus*
 vel

vel Apostoli vel Patres imaginem dixerunt sacrificium sine sanguine, quod per Sacerdotem offertur, sed ipsum corpus, & ipsum sanguinem. καὶ πρὸς τὴν τῆς τῶ ἀγιασμοῦ περιώσεως, ἀντίτυπα πρὸς τῶν ἀγίων πατέρων εὐσεβῶς ἔδοξεν ὀνομάζεσθαι. Et ante sanctificationis perfectionem, antitypa quibusdam sanctorum Patrum pie visum est appellare. Et paulo inferius pag. 643. tom. IV. Concil. Bini, anni MDCXVIII. ὡς πρὸς τὸ ἀγιαθῆναι, ἐκλήθη ἀντίτυπα· μετὰ δὲ τὸν ἀγιασμὸν οὖμα κυρίως καὶ αἷμα χριστοῦ λέγονται, καὶ εἰσι, καὶ πιστεύονται. Antequam sanctificata fuerint, vocantur antitypa: post sanctificationem autem, corpus proprie & sanguis Christi dicuntur, sunt & creduntur.

II. B. Alcuinus Diaconus, & Abbas S. Martini Turonensis, non minori consideratione reputandum in gratiam adorationis Eucharistiæ testimonium profert Epistola vi, ad Carolum Magnum. Vidimus, inquit, aliquibus in locis altaria Dei absque tecto, avium stercoribus, vel canum mictu fœdata. Quod facile vestra veneranda in Deum voluntas per Episcopos emendare valet, ut cum honore

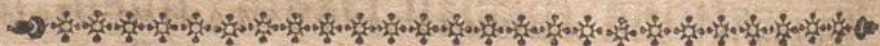
condigno maneat mensa Domini in loco suo, vel portetur in Ecclesiam majorem secundum Sacerdotum providentiam, & honorifice tractetur, seu altare Christi, seu consecratio corporis & sanguinis illius, & præcipuum nostræ salutis Sacramentum omni veneratione consecretur, habeatur & custodiatur. Quid est enim, præcipuum nostræ salutis Sacramentum consecrari, haberi & custodiri, nisi, adorari? Eandem veritatem confirmat in Confessione Fidei parte IV. (quam ipsi invictissime vindicavit R. P. Joannes Mabillonius, Congregationis S. Mauri Monachus literatissimus, Analectorum sacrorum tom. I.) in qua sic ait pag. 119. edit. R. P. Francisci Chiffletii Jesuitæ, anni MDCLVI. *Accede reverenter, & cum tremore, quia non aliud, sed Christus datur ad manducandum.* Quis enim dubitet tremorem & reverentiam Christo debitam, esse ipsam adorationem?

III. Luculentum adhuc in fine hujus sæculi nobis suppetit testimonium, tempore Formosi Papæ, anno II. Regni Caroli Simplicis Franciæ Regis, ex
Con-

EUCCHARISTIÆ. LIBER I. 101

Concilio Cabilonensi, in quo Monachus, nomine Gerfredus, Abbatia Flaviniacensis, accusatus crimine sublatis veneno Adalgarii Episcopi Æduensis, ad purgationem criminis per corpus Christi ex consuetudine ea ætate recepta admissus fuit. Intelligimus enim ex Relatione de hac probatione conscripta, cui tres Episcopi, scilicet Cabilonensis, Matisconensis, & Æduensis, subscripserunt, prædictum Monachum invocatione speciali Deum, quem in Eucharistia recepturus erat, testem ac iudicem adhibuisse: quod sine adoratione factum fuisse incogitabile videtur. *Inde igitur pastor piissimus, scilicet Gualo, misericordia motus, illius causa apud Flaviniacum cœnobium & castrum publicum sanctam Synodum propria Ecclesie colligens, juxta statuta prædictorum Antistitum, Missarum solemnibus deductis, omnibus, qui adfuere, in primore Ecclesia S. Petri collectis, jam supra fatum præmonuit virum, ut sicut sibi ipsi conscientia dictaret, ad sacra sumenda, aut etiam refugienda, quoquo vellet modo seipsum præfigeret.* Qui-

que in nullo basitans, Deum sibi, & ipsum quod percepturus erat, redemptionis pretium in testimonium & iudicium invocans, fidelissime, omnibus in prospectu positis, quæ supra fuerant præfixa, votis omnibus peregit. Actum authenticum hujusce Relationis habemus tom. III. Concil. Galliæ, R. P. Jacobi Sirmondi Jesuitæ, pag. 533. cujus fidem Protestantes eruditi, grati ac memores editi Facundi Hermianensis, in suspitione non ponunt.

CAPUT XVII.

Adorationem Eucharistiæ per manus a majoribus sibi traditam defendunt B. Lucas Asceta, decimo sæculo; Algerus, & Petrus Venerabilis, qui duodecimo floruerunt.

I. **V**itam B. Lucæ Ascetæ, qui sæculo X. floruit, publici juris fecit R. P. Franciscus Combefis, Ordinis S. Dominici magnum decus & ornamentum, ad calcem Historiæ Monothelitarum: ex qua intelligimus omnibus